

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie i uwzględnienie wniosku o przeprowadzenie dowodu;
- dopuszczenie i uwzględnienie argumentów przemawiających za stwierdzeniem nieważności przedstawionych w niniejszej skardze;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdza ona, że art. 12 ust. 5 TRLIS [hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych] zawiera elementy pomocy państwa, wówczas gdy stosowany jest do nabycia udziałów oznaczających nabycie kontroli;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim zastosowanie odzyskania pomocy w odniesieniu do transakcji, jakie miały miejsce przed opublikowaniem w Dz.U. UE [Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej] ostatecznej wersji decyzji, której dotyczy niniejsza skarga;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i ewentualnie art. 4 decyzji w zakresie, w jakim odnosi się on do transakcji w Maroku oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji C(2010) 9566 z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach.

Zarzuty i główne argumenty są tożsame z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-399/11 Banco de Santander i Santusa Holding przeciwko Komisji.

Odwołanie wniesione w dniu 27 lipca 2011 r. przez Livia Missira Mamachi di Lusignano od wyroku wydanego w dniu 12 maja 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-50/09 Livio Missir Mamachi di Lusignano przeciwko Komisji

(Sprawa T-401/11 P)

(2011/C 282/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Livio Missir Mamachi di Lusignano (Kerkhove-Avelgem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni, R. Antonini, G. Coppo i A. Scalini)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie F-50/09 Livio Missir Mamachi di Lusignano przeciwko Komisji Europejskiej, na mocy którego skarga Livia Missira Mamachi di Lusignano wniesiona na podstawie art. 236 WE i art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 3 lutego 2009 r. oraz zasądzenie od Komisji naprawienia szkody i zadośćuczynienia za krzywdę, które wynikają z zabójstwa Alessandra Missira Mamachi di Lusignano i jego małżonki;
- nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżącego i następców prawnych Alessandra Missira Mamachi di Lusignano reprezentowanych przez skarżącego kwoty pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania, również w odniesieniu do krzywdy poniesionej przez ofiarę przed śmiercią;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Sąd do spraw Służby Publicznej niesłusznie uznał, iż żądanie zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez wnoszącego odwołanie, przez Alessandra Missira i jego spadkobierców jest niedopuszczalne.

Na poparcie tego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi po pierwsze, że Sąd do spraw Służby Publicznej zastosował w sposób nielogiczny, błędny i dyskryminujący tzw. regułę zgodności, która wymaga by przedmiot i podstawa zażalenia wniesionego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego i skargi wniesionej na podstawie art. 91 regulaminu pracowniczego były identyczne, ale taka identyczność nie jest wymagana w odniesieniu do wniosku na podstawie art. 90 ust. 1 wspomnianego regulaminu i zażalenia na podstawie art. 90 ust. 2 tego regulaminu. Po drugie, wnoszący odwołanie utrzymuje, iż dokonana przez Sąd do spraw Służby Publicznej wykładnia reguły zgodności skutkuje ograniczeniem korzystania z prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego m.in. w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym Sąd do spraw Służby Publicznej niesłusznie uznał, że Komisja jest odpowiedzialna za wyrządzone szkody jedynie w 40 %.

Na poparcie tego zarzutu wnoszący odwołanie utrzymuje, iż Sąd do spraw Służby Publicznej dokonał błędnej oceny stosunku między bezprawnym zachowaniem Komisji i ewentualnymi skutkami jej zaniechania, ponieważ szkoda wyrządzona urzędnikowi była bezpośrednim i przewidywalnym skutkiem zachowania instytucji. Ponadto, wnoszący odwołanie utrzymuje, że chociaż szkoda wynikła z różnych powodów, które wystąpiły w tym samym czasie należy uznać, iż Komisja jest zobowiązana solidarnie wraz z zabójcą do jej naprawienia. W efekcie, żądanie naprawienia szkody przez Komisję, które przedstawił wnoszący odwołanie powinno zostać uwzględnione w 100 %.

- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym Sąd do spraw Służby Publicznej niesłusznie uznał, iż poprzez świadczenia na podstawie regulaminu wykonane przez Komisję na rzecz spadkobierców Alessandra Missira instytucja ta naprawiła już w całości szkodę, za którą jest odpowiedzialna.

Na poparcie tego zarzutu wnoszący odwołanie utrzymuje, że w świetle zasad wynikających z utrwalonego orzecznictwa wspólnotowego świadczenia na podstawie regulaminu inne niż te, które zostały przewidziane w art. 73 nie mogą zostać zaliczone na poczet naprawienia szkody, ponieważ są to świadczenia, które różnią się od tych objętych zakresem naprawienia szkody pod względem ich podstawy, przesłanek i celów. W efekcie, ponieważ Komisja nie naprawiła w całości szkody, za którą jest odpowiedzialna należy od niej zasądzić na rzecz wnoszącego odwołanie kwotę, która zapewni, że szkody poniesione przez zabitego urzędnika i jego następców prawnych zostaną w pełni naprawione.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2011 r. — Preparados Alimenticios del Sur przeciwko Komisji

(Sprawa T-402/11)

(2011/C 282/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Preparados Alimenticios del Sur, SL (Murcia, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokat I. Acero Campos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w przedmiocie przekazania sprawy dotyczącej umorzenia należności hiszpańskim organom celnym;
- zobowiązanie Komisji do rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o umorzenie złożonego przez Prealisur S.L. mającego bezpośrednio znaczenie dla wniosku przedstawionego przez Zukan S.L.;
- zobowiązanie Komisji — celem rozstrzygnięcia przez nią w przedmiocie wskazanego wniosku — do przyjęcia koniecznych środków i kroków, włącznie ze środkami skierowanymi przeciwko hiszpańskiemu organom celnym, zmierzających do uzyskania wszelkich elementów koniecznych do rozwiązania sprawy, między innymi dokumentów, które wedle wskazań Komisji zażądała ona od hiszpańskich organów celnych, a które nie zostały udostępnione oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 29 czerwca 2011 r. w przedmiocie przekazania sprawy dotyczącej umorzenia należności hiszpańskim organom celnym celem rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o umorzenie złożonego przez skarżącą (sprawa nr 003-004-005-006-2009 RRPP-J Y REC 04/10) ze względu na brak posiadania przez Komisję wystarczających informacji, by samemu rozstrzygnąć w tej sprawie. Hiszpańskie organy celne uprzednio przedłożyły Komisji wskazaną sprawę na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia określonych artykułów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1).

— konkretnie skarżąca podnosi naruszenie art. 872 i 873 wskazanego rozporządzenia w związku z tym, że Komisja Europejska nie poinformowała skarżącej o zamiarze wydania negatywnej decyzji, by umożliwić jej przedstawienie uwag w tym zakresie, i w związku z tym, że nie poinformowała jej o skierowanym do władz hiszpańskich żądaniu przedłożenia danych i o związanym z tym przedłużeniu terminu na wydanie decyzji w przedmiocie umorzenia.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego, ponieważ przepis ten nie przewiduje, że błąd organu celnego musi być błędem „czynnym”, jak przyjęła Komisja, która z tego względu zwróciła sprawę wobec braku informacji o tym, kto dopuścił się błędu, gdzie w rzeczywistości były to hiszpańskie organy celne.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia regulaminu Komisji, a konkretnie zawartego w załączniku do owego regulaminu Kodeksu dobrego postępowania administracyjnego personelu Komisji Europejskiej w ich kontaktach ze społeczeństwem.

— skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza ogólne zasady dobrej administracji, wytyczne dotyczące dobrego postępowania administracyjnego i prawo do udzielenia informacji o uprawnieniach stron. Komisja nie udostępniła żadnego z żądanych dokumentów, ani nie wyraziła w tym zakresie jakiegokolwiek stanowiska w zaskarżonej decyzji.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— skarżąca podnosi konkretnie naruszenie art. 41, 42, 47, 48 i 51 Karty praw podstawowych.